

Ας πούμε λοιπόν, ότι είσαι Έλληνας 35άρης ιδιωτικός υπάλληλος έχεις ένα παιδάκι, η κυρία σου εργάζεται πάρτ τάιμ, που λένε και οι σύμμαχοι, είχες κάτι οικονομίες, σου έδωσε και κάτι ψιλά ο πενθερούλης σου και το 2007 επήρες δάνειο και μπήκες σε ένα διαμερισματάκι 95 τετραγωνικά, στην Ν. Σμύρνη ας πούμε, για να μην στα παίρνουν τα νοίκια, αλλά και για να αφήσεις ένα κεραμίδι στο βλαστάρι σου. Νορμάλ δηλαδή. Ούτε εξτραβαγκάντσα, ούτε παλαβομάρες.

... να το γυρίσουμε το ματσάκι, πριν μας περάσει απέναντι ο βαρκάρης.

Έρχεται όμως ο Απρίλης του '10 βγαίνει ο πρώτος μινίστρος στο γυαλί με την μωβ γραβάτα από την εσχαιτιά της Ελλάδας, καταφέρνει να βάλει 400 Ελληνικές λέξεις στη σειρά και μας λέει το ποίημα για κάτι Δ.Ν.Τ. κάτι Ε.Κ.Τ. κάτι Ε.Ε. και τα ρέστα και ανατρέπεται η καθημερινότητά σου. Περνούν οι μήνες, η σύζυξ δεν έχει πια πάρτ τάιμ, ο μισθός σου έχει κοπεί στην μέση αλλά όλα τα άλλα, όχι. Αρχίζεις λοιπόν τις περικοπές, τις ρυθμίσεις, τις αγωνίες, τα ξενύχτια, το άγχος.

Βλέπεις και κάτι τύπους να έρχονται εδώ κάτι Τόμσεν κάτι έτσι, κάτι αλλιώς με ύφος, δεν νιώθεις εσύ ο, ας πούμε, συνετός πολίτης καμία αλληλεγγύη από την «Ευρώπη». Βλέπεις τεχνοκράτες να επιβάλουν μέτρα. Βλέπεις βέβαια και άλλα. Έλληνες πολιτικούς να προστατεύουν τη βουλή και το κόμμα τους, περισσότερο από τον τόπο.

Είδες και την, ούτως ειπείν, πρώτη φορά αριστερά που δεν απεδείχθη ούτε πρώτη (η πασοκάρα, η γνήσια η παραδοσιακιά έσπασε πιο πολλά αυγά, άλλο αν έκανε γαργάρες τα «Ε.Ο.Κ. και Ν.Α.Τ.Ο. το ίδιο συνδικάτο»

), μήτε αριστερά, διότι ούτε το διαχωρισμό κράτους εκκλησίας δεν τόλμησε, η πρώτη φορά, ούτε μια συνταγή για παστίτσιο δεν έσκισε, πόσω μάλλον τα μνημόνια.

Και εκεί που συνεχίζεις στον κατήφορο με το στενό παπούτσι και αγκομαχάς μέρα την μέρα να ζήσεις την φαμίλια, σου προκύπτει και ο Covid 19. Ο εργοδότης σε στέλνει σπίτι, σε έχει μέσα και ένα δεκαπενθήμερο, και τι να κάνει δηλαδή και αυτός επί ξυρού ακμής βαδίζει και μπαινεις στην αίτηση για τα 800.

Πάνω στην καταστροφή μαζεύονται οι 9 πρώτοι μινίστροι της Ένωσης και λένε τι θα γίνει κύριοι; εδώ τελειώνουμε, εκδώστε κανά κορωνο-ομόλογο διότι δεν βγαίνουν τα νούμερα. Και υποθέτεις, ας πούμε, ότι θα εισακουστούν. Διότι δεν είναι το πρόβλημα της Ελλαδίτσας που έχει «τεμπέληδες φοροφυγάδες», ούτε της γείτονος με «ελαφρούς Ιταλιάνους» που είναι όλο τζελάτι και καντσόνι. Εδώ πάμε για φούντο. Όλοι όλοι.

Και βγαίνει η κυρία από Γερμανία και ο κύριος από τις Κάτω Χώρες και λένε όχι. Μπορείς να μην του αντιπαθήσεις; Ερωτώ, ας πούμε, μπορείς; Και καλά ο Ολλανδός. Εντάξει Αν δεν υπήρχε ο Έρασμος, η Άννα Φρανκ και ο Κρόουφ θα τους θυμόνταν μόνον τα παλικάρια που επήγαιναν εκεί για ξεχαρμάνισμα. Αντε και για τις τουλίπες. Από κοντά και ο υμέτερος των απογόνων του anschluss, καθότι η Ιστορία δεν ξεχνά ότι επανηγύριζαν όταν μπούκαρε ο Αδόλφος το '38, Μάρτιος ήταν και τότε. Από δίπλα και η Φινλανδή, άδηλον γιατί.

Η Γερμανία όμως, είναι ολότελα αχώνευτη. Δεν φτάνει που κουβαλάει όλο το βάρος του 20ου αιώνα, δεν αρκεί που δεν έχει αποδοθεί ούτε δικαιοσύνη ούτε και αποζημιώσεις, έρχεται πάλι τώρα με την κυρία και μας λέει ξανά νάιν. Να δω που θα πουλήσει τα προϊόντα της, αν πάμε στο κακό σενάριο, ας πούμε. Κι εμείς, όταν τα θέματα κάπως θα ισορροπήσουν θα συνεχίσουμε να ψωνίζουμε αυτοκίνητα που στις μάσκες τους θα φέρουν προπέλες, τέσσερα μηδενικά κι' αστέρια. Θα συνεχίσουμε να τους χαμογελάμε, να τους λέμε willkommen και να κάνουμε τους ξεναγούς, τους σερβιτόρους και τους πάσης φύσεως ρουματζήδες. Ας πούμε.

Προς το παρόν αξίζει να αναρωτηθούμε πως η κ. καγκελάριος, θα κοιμηθεί απόψε, γνωρίζοντας ότι αύριο που θα ξημερώσει θα έχουν πεθάνει περισσότεροι από 2.000 Ευρωπαίοι. Και μεθαύριο ακόμα περισσότεροι και ούτω καθ' εξής. Πιθανότατα με τον ίδιο

τρόπο που κοιμόνταν εκατομμύρια συμπατριώτες της, που δεν είχαν ακούσει, δει, μυρίσει, καταλάβει τίποτα από τα στρατόπεδα εξόντωσης.

Ρε τι ζούμε ρε, Τι ζούμε!